

тука; защото тя мислеше че си въ Сибирь.

А Волскый облегахъ о вратата, — майка ми вжтрѣ ли е? попыта.

— Излѣзе прѣди малко, но скоро ще си дойде.

— Така но-добрѣ, подума той въ себе си; че ще можъ така да ѣж приготвиъ за идваніето си.

Иванъ го гледаше зачуденъ.

— Да мя простишь, пане, но виждашь ми ся че много си ся измѣнилъ на гледъ. Остарѣлъ си, пане, десеть години по-вече. Господи помилуй! Лицето ти е събръчано... космыгъ ти побѣлѣли... а ты си еще твърдѣ младъ... Тѣй ли варварскы сж ты употрѣбили Русситѣ?

— Какъ е майка ми?

— А, пане, идешъ на врѣме. Защото отъ какъ си заминжлъ за въ Польшя, майка ти е възбуяла за бѣднитѣ. Не е възможно да ѣж свари нѣкой тука; защото отъ сутринъ до вечеръ непрѣстава отъ да ходи да нагледва сиромасытѣ и да имъ помага всякакъ. Но колко зарадвана ще да тя види!

— Не ся надѣвъ, защото носѣж лошы извѣстія.